

P. 576 m

15

Oxi Uusi,

R a u n i s

W i r s i,

Sielu täst huuta haikiast,
Ja walittaapi re.

Prändätty Wuonna 1828.

D. I.

Sielu täst huuta haikiast, Ja walittaapi
waikiast; Kuin piinatan helwetic ain,
Ja huuta alinomat näin.

2. Lakka piru jo kalwamast, Sammu-
kan Walkia palamast, Suuttukat Kämet
puremast, Ulkat repikö niin julmast.

3. Waikka mun toiwon ol' turha Jon-
ga jälken tuli murha; Konsti ja ystäwys
pois tuli, Toimi ja Wiisauus pakeni.

4. Jonga päälle minä luotin, Ja Sie-
lun helwettiin tuotin. Ehk Ruumis hau-
taan kannetan, Niin piinan sia annetan.

5. Ah! etten olis syndynyt, Ja tänn'
mailman sinnyt, Niin ol' sin kyll' wapaan'
ollut, Eng' rakkaudes pois tullut.

6. Kivot' siis olkon hetki se, Kuin
mailmaan syndyn olen; Kivott' myös onne-
toin aika, Etten osann' tiet' oikiat.

7. Ah! jos ei se päiw' ol's ollut, Eng'
syndiin tähän ol's tullut: O! jos minä
wielä makaisin, Mitin kohdus myös olisin.

8. Se

8. Se wäähä ajan rahtuinen Kuin mi-
null on wiel, piskuinen, Juoree kuin sanda
klasista; Woi! woi! minua waiwaista.

9. Sentähden minun sieluisen! Dihta
mull yri Weisuinen. O! sä mun suun ja
kielisen! Weisa wiel' kerta kuullaren.

10. Weisa: Mailma jää hywäst; Kau-
histus lähestyy sywäst; Sinus kiinitet:
wiel' olen' Niin kauwan kuin mä täälä'
kuolen.

11. Waikk' mun Nuumin nuoruksainen,
Ja myöös sängen kaunukainen, Surun
kans' täälä hukkune, Hautaan muuratur
pandane.

12. Ei nyt kukan mua lohdata, Eik'
täst' kuolemast poisota, Mutta sinä Neiky
rakas Taidat lohdata naurus' kans.

13. Jos ett' tahdo, niin käy edes; Eh-
kä kauhistus on kädes. Prolist mä Arkuun
pandanen, Prolist Hautan kannetanen.

14. Tledän kyllä minä todest, Moni
sanoo must kyll jalost: Benuxen kahleis
hän oli, Sentähden pahoin ulwos tuli.

15. Koss' mun Sielun on pois ruu-
mist', Marmor kiwi peittä kannist, Se kir-
kas Elephandin luu On Haudan kirjoitus;
ei puu.

16. Rakas Christitt' tätä ymmärr', Ku-
kas olet tutki hywäst': Mikä minun tähän
saatti, Ja kuka siihen talutti.

17. Yri

17. Yri kaunis nuorukainen Mafa all
Bokstawein näiden, Joka rakkauden täh-
den Ombi tullut hautan tähän.

18. Hengi ole ruumis perät; Näin
minä nyt olen petet: Ilon wähä, murhen
suuri, Ehkä makan sisäll muurii.

19. Sentähden nyt nuorukaiset! Waari
ottakat jokaiset: Waimon rakkaus liwiste-
lee, Mieli moniall juorendelee.

20. En tätä tapahtuwan luull, Kuin
tygdn puhu omall suull, Ett hänen piti
pettämän, Ja minun niin poisjättämän.

21. Sillä minä nyt tunnustan, Ja kir-
joituxell julistan Ettet sä ol' syndyn' Mitist,
Waan Naarast julmast, Leijonist.

22. Urhlas myds sinun Isäs on, Kuin
all Taiwan seisowa on, Korkeiamall wuorell
Maked' maall, Kaho ulos pahall tawall.

23. Syndynyt siinä maakunnas, Sin-
nain korwes kauhias, Punaisest merest Jor-
danin, Egyptin ja Kanaan wälill.

24. Ne julmat Tigri-eläimet, Kymme-
nen wuot sua unetit, Ja opetit walhette-
liax; Niin mydskin falskiz pettäjäx.

25. Sun rakkaudes, myrkyinen, Annoi
mull pahan sisuisen, Sä murha-weren ja-
noinen, Ah! julma weri-koiranen.

26. Se on mull lohutus wilmein, En
ole mä ensimmäinen, Kuin rakkau'n täh-
den kuolen: Kirjoitetux yldslue.

27. En

27. En myöskän viimeinen ole, Kuin
rakkau'n tähden kuolen, Näen monest esi-
merkin, Joill aika on ollut tarffi.

28. Trojan Kuningas rikas kyll, Ei
toista wertait maa'lmas oll'. Helenan kautt'
mond' Kuningast Päiwild' pois tulit, kau-
hiast'..

29. Julius Cäsar ja Hannibal, Tarqui-
nius ja Astrobal, Myös Adam, Loth ja
Salomon Dawid, Simson ja Absalon.

30. Dido nyi waimo kurja, Hän oli
oma surmajans, Kautta suuren rakkaudens
Enean tygd, Armaisens.

31. Herkules Suuri Sotamies. Sichein
oli myös pahas ties Diinan tähden, hä-
däs oli, Ja pahasti ulmos tuli.

32. Leander uppoi uidesans, Kuin hän
tahdoi tygd Armahans; Neiky myös sa-
malla hetkell, Wiiden kansa hukki, tuonell'.

33. Pirus ja myöskin Tispe, Suu-
ret Sota-Herrat wiisist Waimon peräs
majas olit, jonga tähden hukkan tulit.

34. Hispis hän ylds-hirtettin, Sachis
läpise ammuttin, Narreihusen rakkaudest,
Kuolemaldas saawurettin.

35. Aretkon kaunis surmattin; Kuningas
Hokan hirtettin, Mdrisian ystäwydens
näytti, Neikyttens kans igens poltti.

36. Ju-

36. Jupiter ylös-hirtettiin. Cupido myös ripustettiin. Biwallio fangiutteen Waimon petorest pois wietin.

37. Eik' monell on rikkautta, Ja kaiminaista tawaraa; Niin ei woi wälttä kuolemaa, Eik' synnin palkka kauhiaa.

38. Ei ole muld kielty enä Ilmoittamast kaimill näitä: Lain kuoleman kuin minull on, Saatti nyi wiekas waimo.

39. En ollut syypää ensingän Tähän kuolemaan igestän; Kuin Lutto kuollon-wirt laulaa: Niin mun sielun tuli paulaan.

40. Koska tundos, taidos puuttu, Beri sinus ombi hyytyn, Sitt kiwun löytäpi sielus; Ustken sä sitt muistat minun.

41. Murhen tahdon sinull sittä, Kauhisturen tygds liittä: Kuins murhedit, niin riemuiken, Ja olen sull kauhisturex.

42. Kosk sull on puol päiwän aika, Korwas kuule pargun aina; Kuins Kylon pöydän tygd kät, Kaitk kauhisturet siel näit.

43. Ja Koskas menet lepämään, Aja-tures peljättäwät, wiel wuotes tykön' puoli ydn' Waiwaan sinua paljoll tydöll.

44. Koskas huomeneldain herät, Etts unhoda mua perät, Ikäwdiket mua kuin mettä, Ikänäns kuin Peura wettä.

45. Murkinall olen kauhistus, Puoli-päiwänä julmistus, Ehtona suur kipu, ja we! Puoli-yds pistäwä kärke.

46. Ja

46. Ja kuhungas igees käännät, Pitä
sun näkemän ihmeit Surun waatteill, kyll
haikiaſt; Sill ett ſä petit mun pahast.

47. Kirkos ja mualla olleſas, Olen kuin
häyry tuwaſas, Murkis, loukkais, jokapäi-
kas Tunnet hengen kyll' karwaſt.

48. Ah kuin rakaſ on mun ikän, Kum-
mingin kuoleman pitä; Odotan kuolema-
ſiun Murhen muſtan, kanka minun.

49. Kuin ihmisten apu loppu, Eſken ſull
ſitt tulee hoppu, Näet mun pilkka-pilarin
Seisowan edeſäs ſilloin.

50. Kuin ſä lähdet täſt maailmaſt, En
tarka ſua waiwamaſt; Sun punaiset huu-
lulaiſes, Muutan mä kärmen muotoiſes.

51. Kuin ruumis hautaan kannetan,
Hirmuiſeſt mä ſua autan, Seura ſua ſuu-
res proceſis Ja waiwan aina jokaiſes.

52. Niin minä ſua peljätän, Ja yliai-
kaa waiwahan; Ehk ei ſe tapahtun ſull
täll Eläiſäis; niins hawaiſet wiel.

53. En taida mä lakata wiel Waan
kymmenen wuot hautas pääll Huudan, par-
gun murha ja we; Rauhiſtan ſua päiwät
ja ydt.

54. Sun haudaſas ja kives all, Ei pi-
dä lepo oleman; Ettäs mun petit hirmui-
ſeſt, Waiwan nyt ſinua julmaſt.

55. Kuin Jumalan duomion eteen, Ba-
ſunan kanz tulen ſoiden; Sull mayo kowa
kannetan, Kuins ansainn' olet, annetan.

56. Silloin meit edesotetan, Sinä ynnä kans duomitan; Sitt mä sun päälles kandelien Mun murhan' wiel sull andelen.

57. Sun kauttas Sielun kadotin, Ettäs mun petit, murhainen, Sen sielun kuin Jumal' mull' loi, Sun tähtes piru sen muld' sai.

58. Ole wiisas nyt wahingost Jong' sull' saawutan ja koston; Sä syndii, teit ylin aika, Waan et koston katumusta.

59. Ei nyt enä aut' laulaman, Sill' klastin rupe joutumaan; Kuoleman karsin rohkiast', Ehk' näky luonnost' kauhiast'.

60. Wokilo, Ahdas mailma, Useta Venus kamala, Sun kansas aina sotimaan, Ettei hän sais sua kuolemaan.

61. Woi! woi! onnetoinda aika, Pistin Miekkan murhen paikkaan, Kärki teräwä yldspist', Ja kappi läpi sydämeest'.

62. Tämän se rakkaus teki, Kuin sä kynnkäarme mull saatit; Jong' tähden minä nyt kuolen, ja sillä hirmuifest huolen.

63. Ade! mailma ja hywäst! Tein wirren tästä pikaisest: Suruy, murhex', kuin on nähty. Adieu! se on jo tehty.
